

ПРОГРАМА

на

ПАРТИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ КОМУНИСТИ (БКП “ГЕОРГИ ДИМИТРОВ”)

СЪСТОЯНИЕТО НА БЪЛГАРСКОТО ОБЩЕСТВО

Родината ни изживява дълбока и всеобхватна криза, която със своите параметри обрича на геноцид българската държава и нация. След 1989 г. българското общество бе тласнато в дълбоки класово-антагонистични противоречия. Под въздействието на външни и враждебни центрове на влияние и с участието на старите реваншистки и новопоявили се реакционни сили, в България започна капиталистическа реставрация. В резултат на това за едно десетилетие икономическото, социално, политическо и духовно развитие на Родината ни бе върнато далече назад в историческото време.

Днес над един и половина милиона българи с образование и квалификация са трайно безработни. Те са задушени от страха за утрешния ден, хора без надежда и бъдеще. Почти един милион от напусналите Родината, се превърнаха в наемни роби на богатите западни страни. Десетки хиляди квалифицирани млади хора, учени, творци на изкуството и културата – цветът на нацията, са принудени да бягат от България, за да търсят препитание в чужбина.

Два и половина милиона пенсионери – тези, които построиха и модернизираха България живеят в невиждана мизерия. Огромна част от ромското население, лишено от каквото и да е препитание се превръща в постоянен източник на престъпност.

Закрити са хиляди детски градини, училища, поликлиники и почивни домове. Разрушена е системата на здравеопазването.

Сираци и деца на безработни се скитат по улиците, гарите и пътищата. Няма грижа нито за тях, нито за инвалидите, нито за психично болните – най-беззащитните слоеве. Избуялите проституция и наркомания придоби невиждани размери и обхваща все по-голям брой младежи, девойки и дори деца.

Представяна ту като “преход”, ту като “смяна на системата”, или като оздравителни “реформи” реставрацията на капитализма доведе народното стопанство на България до пълна катастрофа. Днес нашата промишленост произвежда едва 32 % от произвежданото през годините на т.нар. “застой” – 1985–89 г., а износът на промишлена продукция намаля седем пъти за същия период.

Българското кооперативно селско стопанство, което по определени показатели достигаше световно равнище, бе разрушено по политически мотиви. В резултат на това българското село се върна с един век назад, в епохата на дребното, разпокъсано и крайно неефективно и примитивно земеделие.

Коренно се промени социално-класовата структура на българското общество. Започна бързо пролетаризиране на различните категории трудещи се в града и селото, в сферата на физическия и на умствения труд. Наред с това трайно изхвърлените на улицата хиляди безработни се декласират и лумпенизират. Реставрацията на капитализма доведе и до създаването на значителна дребнобуржоазна прослойка.

На другия полюс се формира новият едър капитал, който в огромното си мнозинство има криминален произход, а по общественото си поведение – компрадорски характер. Заграбването на огромната част от националното богатство от нищожна прослойка от новобогаташи бе проведено като политическо мероприятие, целящо да създаде класата, формираща социалната база на капиталистическата система.

Главните действащи лица на тоталната обществена разруха са представителите на част от бившата номенклатурна върхушка, на обогатилите се от реституцията потомци на

до-деветосептемврийската буржоазия, на криминалните структури, на така наречения “демократичен” политически елит, както и на техните покровители от Запада - световната финансова олигархия. Днес българският народ е изправен срещу всички тези сили.

В същото време България загуби своята икономическа независимост. 85% от банковите институции са в чужди ръце. Не българският парламент, а Международният валутен фонд определя политиката на доходите на населението и разходите на държавата. Днес българският народ, българската природа и българската земя са подложени на дива експлоатация. Задълбочава се и дълговото робство.

Предателски елементи от целия политически елит – управляващи и опозиция, десни и така наречените “леви”, унищожиха българската армия, оставяйки съдбата на страната ни в ръцете на враждебните на българската нация и държава чужди сили.

На унищожение е подложена и българската култура – под заплаха е самият неин корен. Под лозунга за нов цивилизационен избор”, с помощта на продажни българиемисари на глобалния капитал се ликвидира нейната самобитна същност.

Всичко това означава планомерен геноцид на българската нация.

Нашата цел, като комунисти, е да сложим край на геноцида на народа и унищожението на Родината. Днес няма кой друг да спаси България освен трудовите и хора. И няма друга политическа сила освен Партията на българските комунисти, която да възглави тази борба. С тази програма ние предлагаме път към спасение на България, а той е:

ВЪЗРАЖДАНЕ НА СОЦИАЛИЗМА НА БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ!

СВЕТЪТ , В КОЙТО ЖИВЕЕМ

В резултат на развитието на научно-техническия прогрес светът от края на XX век навлиза в нова фаза на технологическо развитие, която често пъти е наричана “информационно общество” или “общество на познанието”. Този нов технологичен начин на производство, постепенно надграждащ се над “индустриалното общество” е обективната основа на процеса на т.нар. глобализация. Тя се характеризира с движението на капитали, стоки, работна ръка, информация и култура през националните граници и проникването им буквално във всеки ъгъл на световното социално-икономическо пространство. В пълен ход е формирането на глобална производствена и финансова мрежа. Революционният прогрес на информационните технологии, комуникации те и транспорта работи в полза на процеса на глобализация.

Феноменът на глобализацията, предсказан преди близо век и половина от гениалния Маркс, се осъществява като вътрешно противоречив, неадекватен на изискванията на хуманитарния разум процес. Ключовото противоречие е, че обусловената от обективни фактори на човешкото развитие всеобхватната интернационализация се осъществява в реакционната форма на империалистическия глобализъм. Най-краткото определение, което може да му се даде е, че той представлява комплекс от гео-политически, гео-икономически, военно-стратегически, идеологически, културни и други интереси, механизми и подходи, чиято цел е да се осигури доминираща роля на Запада, на така наречения “златен милиард”, а най-вече на едрия американски капитал.

Като нова качествена форма на американския нео-империализъм “глобализмът” се опитва да се наложи и в сферата на идеите чрез натрапването на идеологията и практиката на нео-либерализма с нейните претенции за разрешаване на икономическите проблеми чрез не ограничавани от морални норми, културни особености и държавни граници, общовалидни за целия свят принципи на функциониране на т. нар. “глобален пазар”.

Движението на капитали неминуемо има национални последици. Страни като САЩ могат да финансират и да инвестират благодарение на капитали, натрупани от ограбването на останалата част от света. Но решенията, вземани от агентите на “глобалния пазар” са

движени от личната им корист. Те не само не съвпадат с отделните национални интереси, особено на страните от периферията на “глобалното капиталистическо стопанство”, но пряко работят срещу тях. Глобалният финансов пазар вече формира своя система, функционираща на над национално равнище. Представителите на тази глобална финансова система се ръководят от собствената си интерпретация на понятията “ здрава икономика”, “здрав сектор” или “здраво предприятие”. В тази оценка, изхождаща от класовите им интереси те прилагат свои критерии и предприемат действия с разрушителни последици за отделни национални икономики. При това сме свидетели на ново явление – срастване на глобалния капитал със световната организирана престъпност в невиждани досега мащаби.

В тези условия “мозъчните тръстове” представляващи интересите на глобалните политически и силови центрове, издигнаха тезата, че глобалното управление на околната среда и на световните ресурси се нуждае от ново световно управление. По този начин, вместо в изменилите се условия да се създадат концепции и нови формули за планетарно сътрудничество, при които на основата на “глобална солидарност” да се търсят обединение на усилията на всички народи към решаване на жизнените общочовешки проблеми по използването на общите блага за човечеството, сме свидетели на точно обратното.

В условията на срива на социализма в Източна Европа и бившия СССР, несъмнено възпиращ над половин век хищните апетити на империализма и играещ ролята на контра-баланс в световните отношения, едрият световен капитал тръгна на кръстоносен поход за налагане на нов световен ред. Той прокарва своите интереси в отделните страни и региони чрез различни групи от компраторската буржоазия и продажни политически кръгове, които в името на своите класови интереси подлагат собствените си народи на безпощадна експлоатация. Чрез механизмите на формирането на компраторската олигархия и подпомагайки създаването на “нео-либерални модели на обществено-икономическото функциониране”, глобалният капитал получава благоприятна възможност да използва ресурсите на страните от периферията на световното капиталистическо стопанство, в това число и бившите страни на европейския социализъм и СССР.

При тази нова форма на неоколониална експлоатация, се изсмукват материални, финансови, трудови и интелектуални ресурси от страните от “периферията”. Това дава възможност на страните от Запада, да изведат остротата на противоречията между наемния труд и капитала извън собствените си общества. Именно това заграбване и използване на чужди ресурси позволяваше провеждането на т.нар. “социал-демократическа” и “социал-либерална” политика, които са представяни за алтернатива на социализма. Сега с рухването на европейската социалистическа система националните преференции на работниците от страните на т.нар. “златен милиард” бяха силно орязани и социалдемократическата демагогия, изиграла докрай своята роля става вече ненужна за буржоазията.

Това води до засилването на неравномерността и диспропорциите в развитието на човечеството в световен мащаб и до още по-дълбоко изостряне на противоречията на съвременния капитализъм. Основното в тези противоречия е нежеланието на глобалния капитал да насочи научно-техническата революция да работи за благото на цялото човечество. Точно обратно, именно класово-егоистичната политика на глобалния капитализъм, насочена към налагане на "нов световен ред", е основната причина за нарастващото напрежение в света, за дисбаланса в международните отношения, за увеличаване на пропастта между богатството и бедността, за увеличаване на глада и нищетата, войните и между-етническите регионални конфликти.

Закономерно следствие от настъпването на капиталистическия глобализъм е ограничаване на държавния суверенитет. Правото за вземане на важни решения на главните национални властови институции – парламентите, правителствата, съдебната система се отнема от различни международни структури на световния капитал като тези на МВФ, СТО и Световната банка, както и от тези на транс-националните корпорации. Това е особено

характерно за страните от периферията на глобализиращото се световно капиталистическо стопанство, такива като България, но се чувства вече и в страните от “Златния милиард”, дори и в САЩ. Диктатурата на глобалния капитал започва да предявява претенции за абсолютна власт и постепенно свежда до безсмислица буржоазната демокрация. Това ново вътрешно противоречие на съвременния империализъм между системата на буржоазната демокрация и системата на глобализиращия се капиталистическия пазар стана особено забележимо в последните десетилетия на ХХ век. Дотогава капиталистически държави все още разполагаха с инструменти за неговото балансиране. Но в зората на ХХІ век в изгражданата от “глобализма” пазарна империя девизът на Великата френска буржоазна революция “Свобода, братство, равенство!” все повече се забравя. Твърде вероятно е отделните засега прецеденти на реставрация на робството и на пазарите на роби в някои развиващи се страни от периферията на тази глобализираща се империя да ескалират към центъра. По този начин загиването на империализма достига своя най-висш стадий. Първите му активни прояви като философия и политическа практика виждаме в Палестина, Югославия и Ирак

Сега, когато го няма СССР, когато го няма мощният щит на европейския социализъм, глобалният капитал навлезе в най-остър сблъсък с развитието на човечеството. Въпросът за оцеляването му в условията на глобална криза на ресурси, разрушаването на природната среда и опасността от перманентна война е тясно свързан с проблема за преодоляване на капитализма като обществено-икономическо устройство, с неутрализирането на ударната му сила - неоимпериализма на САЩ.

Не бива да се забравя, че звездата на социализма не загасна навсякъде. В Китай, Виетнам, КНДР и Куба ръководните социалистически сили даже в тежките условия на разрушаване на европейския социализъм продължиха да търсят и успяха да намерят нови форми на социалистическо развитие. Обновителната политика придаде нов импулс на социално-икономическата динамика на тези страни. Свидетели сме как Народен Китай се превръща в глобална политическа и икономическа сила, способна в съюз с всички антиимпериалистически и миролюбиви сили да се противопостави на планове за “нов световен ред” и да открие пътя за социалистическото преобразуване на света.

Интернационализацията на експлоататорските класи в условията на глобализма несъмнено увеличи тяхната икономическа, политическа и репресивна мощ. В същото време глобализмът доведе до пълното ликвидиране на тяхната обществена полезност. Докато някогашният индустриалец беше участник в процеса на техническия прогрес - в началото на индустриалната епоха като експерт-технолог, а в нейния край - като мениджър, съвременните представители на експлоататорските класи, боравят с продуктите на техническия прогрес само като финансови диспечери. Пролетариатът нарасна както числено, така и качествено. Той също постепенно се интернационализира, като едновременно се разширява неговата социална основа. Това вече не е само работническата класа, макар че самата тя нарасна по численост, качество и прогресивна роля в обществените процеси. Още в индустриалната епоха се появи и укрепна също така аграрният пролетариат.

В епохата на глобализма в обществото започва да играе все по-важна роля интелектуалният пролетариат - наемните творци на интелектуални продукти, които са создателите на информационните технологии. Нормата на експлоатация на техния труд е даже по-висока, отколкото при промишлените и аграрните пролетарии. Те контактуват пряко със системата на комуникациите, което улеснява организацията им на интернационално ниво. Тази нова компонента на пролетариата представлява смъртна опасност за империализма, но борбата му с нея е силно затруднена.

В условията на глобализма се увеличи и класовата прослойка на полупролетариата. По определението на Ленин това са хората, които разполагат със собствени средства за производство, но не експлоатират чужд труд. В настоящата епоха те работят в сферата на обслужването или по поръчка като наемници в сферата на производство на интелектуални продукти.

РАЗВИТИЕТО НА СОЦИАЛИЗМА

1. Социализмът в България

От края на XVIII век западното общество навлезе в епохата на промишлените революции, които доведоха да значителен скок в развитието на производителните сили. Предизвиканите от тях социално-икономически процеси формираха класово поляризирано общество. На върха му стояха шепа собственици – капиталисти, а на дъното многоброен и едва преживяващ пролетариат.

По същото време България живееше в условията на османския феодализъм. Освобождението последвало Руско-турската освободителна война от 1877 – 1878 г. даде простор за развитието на буржоазните обществени отношения. Но по обективната логика, по която се развиваха и други закъснели в индустриализацията си страни, България остана в периферията на индустриалния свят. Именно това бе основният фактор за постоянната криза, в която живееше буржоазна България до края на Втората Световна война. Българската буржоазия се оказа неспособна да изпълни историческата задача по осъществяването на промишлената революция в страната. Единствената политическа сила, която бе изпълнена с решимост и бе способна да мобилизира потенциала на българския народ за извършването на качествено нови социално-икономически преобразования, бе партията на българските комунисти.

Миналото на нашата партия е история на безкомпромисна борба срещу капитализма и фашизма. Това минало е история на епичните стачни борби на зараждащата се работническа класа срещу зараждащата се капиталистическа експлоатация, мизерните условия на труд и живот. То е история на борбите срещу империалистическите войни, донесли на българския народ неописуеми страдания. То е история на решителна въоръжена борба срещу монархо-фашизма. По страниците на тази история са записани Войнишкото въстание от 1918 г., Юнското и Септемврийското антифашистки въстания от 1923 г. Връхната точка бе въоръжената борба на българския народ през годините на Втората световна война срещу хитлеро-фашизма и неговите български слуги – монархо-фашистите. Членовете на партията и нейната младежка организация – Работническият младежки съюз бяха гръбнака на партизанските отряди и бойните групи, най-активните ятаци и помагачи. Те дадоха най-много свидни жертви. Въоръжената борба завърши с победата на Деветосептемврийското въстание от 1944 г. и установяването на народната власт в страната. Решаваща роля за тази народна победа изигра Червената армия, която разгроми хитлеристкия агресор на Балканите. След установяването на отечественофронтовската власт тя спаси България от опасността да преживее трета национална катастрофа, към която я бе тласнала фашизираната българска буржоазия и династията на Кобургите.

Главната задача, която трябваше да осъществи тогава българския народ бе модернизацията на страната, при това в максимално кратки срокове. Историческият опит на други страни закъснели в своето индустриално развитие, показва че няма друг начин за догонване, освен чрез въвеждането на централизиран модел на стопанска дейност. При него държавата е основен икономически субект и ръководи и направлява “отгоре” процесите, които при “първопроходците” протичат отдолу и без пряката и намеса. Централизираните форми на държавна собственост, които бяха гръбнакът на плановото стопанство, играеха положителна роля за прогреса на обществото. Те бяха в основата на социалния характер на държавата, която работеше за социално равенство и социалната мобилност на населението. Държавна собственост върху средствата за производство в промишлеността бе основният елемент на социалистическото стопанство в етапа на централизираното регулиране. Относително ограничените мащаби на икономиката в началото на индустриализацията, определената еднозначност на задачите и приоритетите на икономическия растеж, както и огромната разлика в ефективността между индустриализираните и не-индустриализирани

отрасли създадоха обективни условия централизацията на ръководството на народното стопанство да съдейства за значителната динамика на социално-икономическите процеси. При първоначалните етапи на екстензивно индустриално развитие, когато количествените показатели играеха определяща роля, съществуващата по необходимост статусно-диференцирана уравниловка стимулира трудовата активност и не се приемаше за социално несправедлива. В този смисъл в етапа на екстензивното развитие на страната директивната държавна централизация изцяло отговаряше на изискванията и целите на социално-икономическия прогрес.

В резултат на извършената промишлена революция България премина на ново равнище на социалната динамика. За кратък исторически период в България бяха изградени основите на тежката промишленост – черната и цветната металургия, машиностроенето, химията. Създадоха се нови отрасли на леката промишленост, а старите бяха модернизирани. Изградени бяха големи енергийни обекти. България се превърна в енергиен център на Балканите. Въпреки трудностите, грешките и недостатъците централизираното планово-директивно управление изпълни голямата си историческа задача. За четири десетилетия нашата страна увеличи националния си доход 16 пъти, промишленото производство нарасна 103 пъти, селското стопанство – 3 пъти при трикратно намаляване на заетите в него. Активните производствени фондове достигнаха 130 милиарда щатски долара. От тях национализираната през 1947 г. капиталистическа собственост съставляваше едва 1,57 %. България имаше стабилна финансово-кредитна система.

Само за две петилетки българското село коренно промени своя вид, инфраструктура, бит и култура. Повишиха се рязко добивите от селскостопанската продукция, като при някои култури те достигнаха световно равнище. Електрификацията и механизацията на селското стопанство бяха близки до световните стандарти.

Неоспорими бяха постиженията в социалната сфера. Още в самото начало на строителството на социализма народната власт въведе безплатно образование и медицинско обслужване. През 1956 – 57 г. бяха ликвидирани и последните остатъци от безработицата. До началото на т.нар. “преход” през 1990 г. бе осигурена пълно заетост на работната ръка.

През целия период на социалистическото развитие на страната бяха построени хиляди болници, санаториуми, почивни станции, които бяха достъпни за всички трудещи се. Обществото се характеризираше с изключително висока степен на социална еднородност. Различните етнически групи бяха изведени от мизерията и неграмотността, като с това се създадоха условия за бързото им интегриране в българската нация.

Изключителни успехи социалистическа България постигна в областта на образованието, науката и художествената култура – самодейна и професионална. България се нареди сред световния спортен елит. Още в първите години след установяването на народната власт партията проведе успешна кампания по ликвидиране на неграмотността. Въведено бе безплатно и достъпно за всички образование. Широко развитие получи професионалното и висшето образование. Така още през 70-те години на XX век България по своето образователно равнище се изравни с най-развитите страни на света. Вложени бяха огромни средства за изграждане на материална база на образованието. Построени бяха хиляди детски градини, училища и общежития.

Социалистическата държава заделяше много средства и за развитие на българската култура, както за разпространение на нейните достижения по света, така и за запазване на нейния самобитен характер. Бурно развитие отбелязаха художествената самодейност, в която вземаха участие най-широки слоеве от населението. Българските дейци на културата бяха уважавани в обществото и не се страхуваха за днешния и утрешния си ден.

В социалистическа България се отделяше изключително внимание и на развитието на физкултурата и спорта. За кратко време бе създадена мощна материално-техническа база. В резултат на това България се нареди сред най-големите спортни сили в света.

Националната сигурност на страната се изграждаше върху стабилна социална основа. Като член на отбранителния Варшавски договор, България се ползваше с изключителен авторитет в света, а нейната армия беше сигурен гарант на националната независимост на страната.

Международната социалистическа интеграция чрез Съвета за икономическа взаимопомощ изигра много важна роля за развитието на страната. В резултат на участието на България в СИВ намирането на пазари за дадено производство никога не представляваше труден проблем, което допринасяше за непрекъснато нарастване на производството както по обем, така и по номенклатура. Особено важна положителна роля изигра икономическото сътрудничество конкретно с СССР. Този фактор беше основен до идването на власт в СССР на кликата на М. Горбачов през 1985 г. като до 1989 г. неговото действие постепенно спря.

Независимо от безспорните епохални успехи и победи в безпрецедентния възход на България, през периода на своето управление тя преодоля и изживя редица слабости и допусна редица грешки. Те способстваха за това сред част от трудещите се комунизмът като идеология и социализмът като обществен строй да бъдат девалвирани, като по този начин те се превърнаха в удобна за манипулиране от контрареволуционните сили маси

В началния период на прехода от капитализъм към социалистическо строителство, в хода на обобществяване собствеността върху средствата за производство партията не съумя да разграничи дребната буржоазия от полупролетариата и приложи върху тях на равноправна основа национализацията. В тогавашна България полупролетариатът се състоеше от дребни търговци, занаятчии и селяни, които разполагаха със собствени средства за производство, сами, мобилизирали семействата си, се грижеха за своето препитание, но не експлоатираха чужд труд. Но със замах полупролетариатът бе експроприиран заедно и равностойно с буржоазията. По този начин не бяха направени нужните усилия да бъде задържан на нейната страна на класовата барикада, въпреки че той имаше психологическата нагласа за това.

Най-голямата и груба грешка, която може да се квалифицира като престъпление, бе откъсването на партията от класата на трудовите хора – работниците, селяните и трудовата интелигенция. Партията се превърна в особена ръководна прослойка, в наставник на работническата класа и той престана да вижда в БКП своята партия, а тя загуби възможността ефективно да влияе върху съзнанието на много от трудовите хора.

Въпреки всички тези грешки, пропуски и недостатъци, макар и деформирана от бюрократизма, ръководната роля на партията играеше положителна роля за развитието на нашето Отечество от началото до края на социалистическия период - нито една партия, нито едно правителство както отпреди 9.IX.1944 г., така и сега във времето на реставрация на капитализма, дори на крачка не се доближи до такова умение да управлява страната, каквото показва БКП през епохата на социалистическото строителство.

2. Световният социализъм

Идеите на научния социализъм, родени от творческия гений на Карл Маркс и Фридрих Енгелс, бяха теоретическата база, създавала необходимите идейно-политически условия за превръщане на зародилата се в резултат на развитието на индустриализма работническа класа в Западна Европа от “класа в себе си в класа за себе си”. В поредица от класови битки през XIX век европейският пролетариат изкова своите политически оръжия – Първият Интернационал, отделните национални социалдемократически партии, както и Вторият Интернационал. Те заемаха авангардни позиции в работническото движение, извоювани в остри дискусии с анархизма и ласалианството. Въоръжени с марксисткия светоглед те водеха борба за освобождението на пролетариата и за социално справедлив без капиталистическа експлоатация обществен строй.

Едновременно с това, обаче, още в края на XIX век сред зародилото се социал-демократическо движение, се формираха и вече в началото на XX век придобиха доминиращо влияние десни тенденции, отразяващи интересите на създалата се работническа аристокрация. Тяхна главна отличителна черта бе търсенето на компромис с буржоазията и отказ от последователната борба за социална справедливост. Върхът в социално-политическото предателство на интересите на работническата класа и международната пролетарска солидарност бе присъединяването на социалдемокрацията към силите на войната в навечерието на Първата световна война. Това на практика доведе до крах на Втория Интернационал и предизвиква дълбока криза в средите на международното социалистическо движение. В тази тежка обстановка знамето на борбата за социална справедливост бе поето от Болшевишката партия, водена от Владимир Илич Ленин. Той отбеляза новите черти на империализма като висш етап на капитализма и разкривайки закона за неравномерността на развитието, изказа постановката за възможна победа на революцията първоначално в една страна. През октомври 1917 болшевиките започнаха практическата реализация на тази идея. Великата Октомврийска Социалистическа революция, откри началото на грандиозната цивилизационна битка за бъдещето на човечеството.

Комунистическото движение се превърна в авангарден отряд на трудещите се от целия свят в борбата за социална свобода и справедливост. То се роди под прякото въздействие на Великия Октомври. Постави си гигантската цел да свали хилядолетното господство на човек от човека, да създаде свят на свободата и справедливостта.

Дълговечната мечта на човечеството за свобода и справедливост започна да се осъществява в Съветска Русия в изключително тежките условия на вековна изостаналост, капиталистическа изолация и враждебност. Макар с грешки и трудности, в условия на почти невъзможни условия руските комунисти, възприемайки централизирания модел на стопанско развитие успяха да разбудят гигантската творческа сила на съветските народи. Те извършиха невиджано и досега чудо – да осъществят само за десет години индустриална революция в огромна селска Русия. Великата Съветска страна се ръководеше от призива на Сталин: “Няма такива крепости, които болшевиките да не могат да завоеват!” Постигнатата икономическа победа стана един от ключовите фактори за защитата на съветския строй срещу готвения от световната реакция удар от силите на последователно подпомагания за изпълнението на тази цел германски фашизъм.

На 22 юни 1941 година започва кървавия поход на хитлеристкото зло срещу СССР и надеждата на човечеството за световна справедливост. В страшната обстановка на борба на живот и смърт съветското общество и Комунистическата партия доказаха превъзходството на социалистическата система. Съветските хора се биеха с непреклонна решимост и готовност да дадат живота си в борбата за делото на справедливостта. Те преодоляха невероятни трудности, водени от благородна непримиримост и безпощадност към врага. В същото това време при общата суровост на обществената атмосфера, те проявиха способността да разберат особеностите на другите народи, да защитят слабите и онеправданите. Съветският строй побеждаваше благодарение на умението на своята система да мобилизира масите и да използва човешкия фактор за постигане на поставените цели. Затова въпреки първоначалните колосални загуби и жертви, СССР с всяка следваща година на войната ставаше все по-силен, а хитлеристка Германия – все по-слаба.

Появата на СССР като велика сила в резултат на победата над фашизма създаде условията за възникването на две огромни по своето значение глобални явления. От една страна се роди международната система на социализма, а от друга се започна разпадът на световната колониална система.

След войната непосредствен антагонист на социализма вече не бе икономически централизираната и политически тиранична система на фашизма, а значително по-гъвкавата

за действие в мирни условия структура на кейнсианския капитализъм. Но не само това налагаше по новому да се погледне на цялостната система на функциониране на възникналата след войната световна социалистическа общност.

Постепенното завършване на екстензивния етап в развитието на индустриализацията, доведе до усложняване на икономическите връзки. Това създаде необходимостта от преход към интензивен растеж. В изменилите се условия системата на силно централизираната държава все по-трудно се приспособяваше към новите изисквания. Бе налице необходимост от по-нататъшна демократизация на социалистическата система на управление, от постепенно преминаване към истинско народовластие. Нейното пренебрегване доведе до появата и засилването на бюрократичните тенденции във властта. Забавянето на решаването на тези проблеми, се определяше главно от интересите на част от все по-бюрократизиращия се партийно-държавен апарат. За него бе неизгодна по-нататъшната социализация на обществените отношения и произтичащата от нея демократизация на социалистическото общество. По този начин не се създаде необходимата социална мотивация за пълна реализация на научно-техническата революция. Партийно-държавната върхушка, която започна да се оформя като откъсната от трудещите се каста, представяше формите на централизиран растеж като общи и неизменни закономерности на социалистическото възпроизводство. Тя продължаваше да придава изключително значение на увеличаването на обема на продукцията без да отчита достатъчно сериозно структурните изменения и тяхното влияние върху социалната сфера. Планомерността продължаваше да се отъждествява с детайлната регламентация на дейността и силната централизация на управлението.

Отрицателно влияние в това отношение оказваше наложената от капиталистическия Запад Студена война. Свързаната с нея надпревара във въоръжаването изтощаваше икономиката на социалистическите страни, което задържаше процеса на по-пълното задоволяване на материалните потребности на хората. От друга страна оформилият се бюрократически модел на икономическо развитие ставаше все по-непригоден да поеме новите предизвикателства на епохата. Пропуснат бе историческият шанс развитите капиталистически държави да бъдат окончателно догонени и изпреварени.

Неспособността на бюрократизиращата се система да се приспособи към новите изисквания на времето в голяма степен зависеше и от наличието на всеобхватна статусно-диференцирана уравниловка, която отричаше заплащане съизмеримо с резултатите от извършената дейност както от отделния човек, така и от отделните стопански организации. При тази система съществуваше минимален праг на изискванията, към които участниците в трудовия процес се стараяха да се придържат. Но липсваха стимулите, мотивацията за максимизиране на достиженията. Така в етапа на интензивно развитие – когато качеството, а не количеството е главен фактор на динамиката – статусно-диференцираната уравниловка се превърна в сериозно препятствие за по-нататъшното развитие на социализма.

И все пак, тези обективно препятствия можеха да бъдат преодоляни, ако партийно-държавните елити в бившите социалистически страни и най-вече в СССР имаха политическата воля да съхранят социализма като обществено-икономическа система. Това не стана, защото тя вече не отговаряше на техните интереси. За една не малка част от тази върхушка, създадена вследствие на опортюнистическата деградация, започнала с XX конгрес на КПСС и с т.нар. “априлска линия” у нас, социализмът бе станал главна пречка в стремежа ѝ за узаконяване не наследствено предаваните привилегии. Част от партийно-държавния апарат бе натрупал достатъчно “скрити” пари, които вече се стремеше да превърне в капитал. Създадох се условия за извършването на антикомунистическите преврати в източноевропейските страни и преди всичко в СССР. Така в края на 80-те години се формира тенденцията за реставрация на капитализма. Въпреки съществуващите слабости на социалистическата система нейната временна криза, обаче, не би довела до срива на строя, ако не бе активната роля на субективния фактор за това.

Едновременно с това не бива да се забравя, че в хода на студената война капиталистическият Запад търпеливо и целенасочено работеше за създаването на пета колона в общественно-политическата система на социалистическите страни. Социалистическата политическа система, която се оказва изключително ефективна при смазването на съпротивата на открит класов враг прояви неоправдана безпомощност при създаването на защитни механизми срещу вътрешната идеологическа, психологическа и нравствена ерозия на своя ръководен елит. В управленските структури на социалистическата система – от горе до долу – проникнаха нагаждачи и кариеристи, дълбоко чужди на хуманните идеи на марксизма.-ленинизма.

Последната фаза на пълзящата контрареволуция преди срива на източно европейския социализъм започна с т.нар. “преустройство”, начело на което застана част от партийната и държавна върхушка на СССР. Преустройството бе представяно от М. Горбачов и неговата клика като опит за положително реформиране на социализма. Но “преустройството” бе използвано като прикритие, зад което почти без съпротива бе извършена радикалната смяна на общественно-икономическите отношения в европейските социалистически страни и СССР. Абсолютно необходимата демократизация на общественно–политическите отношения “перестройчиците” представяха като функция от ликвидирането на комунистическите партии. Но тъй като те бяха носител на държавното начало в конкретните общества, тяхното разрушаване доведе до дълбока държавно-обществена криза.

Опитите на отделни личности и някои политически групи да се противопоставят на този курс и да защитят безспорните достойнства на социализма бяха заклеймявани от заграбилите ръководствата на комунистическите партии предателски клики като изразители на социално-икономически консерватизъм и ретроградност. Това доведе до пълното отричане на големи периоди от историята на народите на СССР и Източна Европа. Целенасочено бе срината убедеността на обществото в правилността на социалистическия избор. Възникнаха мощни разрушителни тенденции, които доведоха бившите социалистически страни до трайна и все по-задълбочаваща се обществена криза.

Широките трудови маси, а най-вече съзнателните и колективистки ориентирани обществени сили отначало бяха заблуждавани, а след това и открито сплашвани като по този начин бе отслабена, а след това и парализирана тяхната съпротива. С невиджана демагогия бяха отричани големи периоди от историята на народите на СССР и Източна Европа като по този начин постепенно и целенасочено бе срината убедеността на обществото в правилността на социалистическия избор. Така стъпка след стъпка се създаваха условия за възникване на мощни разрушителни тенденции, които доведоха бившите социалистически страни до трайна и все по-задълбочаваща се обществена криза. Днес мнозинството от народите на тези страни са принудени да заплащат чудовищната цена на престъпния социален експеримент, наречен “преход от тоталитаризъм към демокрация”

Сега, след срива на европейския социализъм, ние, комунистите сме решени да защитим неговото славно минало, да се поучим както от успехите, така и от грешките на своите предшественици и да разобличим съзнателното предателство от последните години на социализма.

СОЦИАЛИСТИЧЕСКИЯТ ОБЩЕСТВЕН ПРОЕКТ

Осъществяването на програмата на Партията на българските комунисти (ПБК) преминава през три основни етапа:

1. Борба в условията на реставрация на капитализма и създаване на предпоставки за смяната му като система.
2. Непосредствени социални, икономически и политически мерки след поемане на управлението на страната;

3. Преход към социалистически обществени отношения;

I. Борба на комунистите в опозиция на буржоазната власт в страната

След периода на интензивна реставрация на капитализма в нашата страна бяха изцяло възстановени икономическите отношения, характерни за буржоазния обществен строй. Доминираща е вече частнокапиталистическата едра и средна собственост, съпътствана от масова дребна собственост, възстановени и наложени главно по силов административен път.

Реставрационният процес и налагането на България на неолибералния модел на развитие се извършваше от вътрешната реакция с помощта на външни антибългарски и антисоциалистически сили. Основна историческа вина за това носи БСП, която, чрез програмата “Ран –Ът” не само откри пътя за тази реставрация, но и възглави настъплението на контрареволуционните сили, маскирано зад т.нар. “преход”.

Днес българският народ живее в условията на примитивен капитализъм, характеризиращ се с дълбока социална поляризация и присвоителен тип пазарна икономика. Смазващата бедност и пълното подчинение на България на чуждите интереси, корупцията на т.нар. политически елит от всички цветове и разцветки доведоха страната до такава национална криза, която може да свърши с ликвидирането на българската държавност. И при тази обстановка основното противоречие в днешното българско общество – противоречието между наемния труд и капитала – остава скрито и неразбрано от ограбения трудов народ.

При реставрираната буржоазна система в България, най-важната задача на комунистите е премахването на капитализма, който е източник не само на социалния срив в обществото, но и представлява пряка опасност за съществуването на Родината ни. В тези условия Партията на българските комунисти трябва да поеме ролята на организатор на социално-класовия протест, но и същевременно да се превърне в партия на националната съпротива срещу неоколониалните посегателства на глобализма срещу нашия суверенитет.

ПБК не може и не желае да поема отговорност за управлението в една буржоазна държава. Затова, в условията на капитализма, партията ще бъде винаги в опозиция. Явявайки се пред избирателите на всички парламентарни избори, партията ще се бори за участие в парламента не за да се сраства с буржоазната власт, а за да служи на хората на наемния труд.

Партията ще се явява и на всички избори за местни органи на властта. Вземайки властта в дадена селище, тя ще може в рамките на капитализма да облекчава положението на трудовите хора.

Основните цели, които партията си поставя за този период са:

- Пробуждане на класовото съзнание за истинските интереси на трудещите се и спечелване на доверието им;
- Организационна и политическа подготовка за установяване на народно-демократична власт и осъществяване на социалистически революционни промени. Пътищата за поемане на властта, според марксистко-ленинската теория и историческата практика са различни и ще зависят от конкретните условия.

За постигане на тези цели в политическата сфера ПБК ще се бори:

- Против ограничаване на политическите права на трудещите се под каквато и да е форма;
- За увеличаване представителството им в изборните административни и държавни органи, чрез участие в местни, парламентарни и президентски избори;
- За консолидиране на всички национални сили, които работят срещу фашизацията на буржоазната власт, срещу компрадорския характер на режима;

- За политическа подкрепа на икономическите искания на трудещите се;
- За усилване контролните функции на трудещите се върху производството и разпределението, срещу укрепването на неолибералния модел у нас.
- За да бъде партията авангард в класовата борба е необходимо комунистите да проникнат във всяка низова профсъюзна организация във всяко предприятие и учреждение, независимо от политическата позиция на висшето ръководство на дадения профсъюз. За партията няма и не може да има “чужди” пролетарии – всички пролетарии са “свои” и тя се отнася към тях като към такива. Именно в низовите профсъюзни организации партията трябва да проведе линията за превръщането на пролетариата от класа в себе си в класа за себе си. Именно на низово ниво партията трябва да превърне профсъюзите в школа за комунизъм и в свой кадрови резерв.
- Вътрешните и външни контрареволуционни сили изградиха множество официално регистрирани и неофициални, включително нелегални реакционни масови организации с отявлена противонародна дейност – фашистка, антиславянска, промонархическа и дори антибългарска и антиправославна. При тази обстановка, проникването в прогресивните масови организации е изключително важна политическа задача на всеки комунист.

В икономическата и социалната сфера Партията на българските комунисти ще настоява за:

- Прекратяване приватизацията на общонародната собственост;
- Преразглеждане на вече реализираните приватизационни сделки и анулирането на тези при които условията на договорите не са били спазени;
- Държавен контрол и ограничаване нивото на цените на хранителните стоки, лекарствата, комуналните услуги, транспорта и комуникациите;
- Индексация на доходите на трудещите се съобразно с инфлацията; приемане на закон за наказателна отговорност при забавяне изплащането на заплатите, пенсиите и помощите;
- Безкомпромисна борба с корупцията и организираната престъпност;
- Размерът на минималната заплата да не бъде по-нисък от екзистенц минимума, определен при решаващото участие на профсъюзите;
- Възстановяване на конституционните права на всички български граждани за безплатно, т.е. финансирано от държавни и обществени фондове здравеопазване, образование;
- Преобразуване на данъчната система с цел стимулиране на родното производство;
- Мерки за подкрепа на селските труженици, селскостопанското производство и възраждането на националното кооперативно движение;

Комунистите ще подкрепят исканията на трудещите се за изменение на трудовото законодателство, за колективни договори и споразумения при трудови спорове и т.н.

Във външнополитическата сфера ПБК ще работи :

- За установяване на такъв тип международни взаимоотношения, които осигуряват независимостта, баланса на интересите и необходимия потенциал за успешното развитие на всички страни. Това изисква световните ресурси да бъдат използвани за мирно строителство, за създаване на по-добър живот на хората по света;
- За консолидиране на всички антиимпериалистически и анти-глобалистки сили, срещу домогванията на международния империализъм за световно господство;
- Против включване на страната ни в каквито и да са военни блокове и съюзи;

- Против предоставянето на земното, морско и въздушно пространство на България на която и да е чужда сила за използването им срещу трети страни;
- За приятелски и взаимноизгодни отношения, както със съседните балкански страни, така и с всички страни в света;
- За участие в международното разделение на труда и регионалните интеграционни формирания само на равноправна, икономически изгодна за страната ни основа.

В духовната сфера Партията на българските комунисти ще защитава националната култура от обезличаване и унищожаване, за разобличаване на компрадорския характер на т.нар. "културен елит" и на предателската му политика спрямо националните интереси, за активен отпор на антибългарската пропаганда в страната и извън нея.

Особено място в дейността на комунистите ще заемат действията срещу натрапваните на страната ни чужди на българската духовност норми на поведение, ценности и морал.

II. Неотложни мерки на народно- демократичната власт за преодоляване на обществената криза.

След установяване на народно-демократичната власт България неизбежно ще се развива в условията на преходен период към изграждане на неексплоататорско общество. Предвижданите от партията непосредствени икономически, социални и политически мерки имат за цел възстановяването на докризисното равнище на основните параметри на социално- икономическото развитие на нашата Родина. Реализирането им е възможно само при овладяване на политическата власт и поемане управлението на страната. Само тогава ще се създадат обективни условия за постепенно възстановяване на основните социалистически принципи; само тогава ще е възможно ликвидирането на експлоатацията на човек от човека. В по-далечен стратегически план, общественото развитие на нашата страна трябва да се движи към изграждане на завършено социалистическо общество, "основаващо се върху общо владение на средствата за производство". За тази цел ще бъдат проведени избори за Велико народно събрание, което ще постави основите на новото, съобразено с народните интереси, законодателство. То ще изготви и приеме нова Конституция на страната, за да бъде законово осигурена смяната на капиталистическата обществена система с народно- демократична власт.

Средно-срочната програма на Партията на българските комунисти е програма на възстановяването на страната. През този период курсът към възраждане на национално стопанство трябва да се съобразява с обективно съществуващото многообразие на формите на собственост и с действието на пазарните механизми за функциониране на икономиката. Важно е намирането на най-подходящите за българските условия комплексни мерки за изход от цялостната обществена криза.

В основата на този преходен възстановителен период особено внимание трябва да се обърне на преодоляването на неолибералните и nihilистични възгледи за ролята на държавата в икономиката. Въпросът не е в това "колко държава", а "каква държава". Ключов момент е формирането в рамките на съществуващото пазарно стопанство на държавна индустриална политика. А "индустриална политика" означава държавна система от действия и мероприятия, както и съвкупността от структурни звена, чиято цел е както развитието на националната промишленост и националното производство така и постепенното му обобществяване.

Конкретно държавата през този период трябва да се заеме с изключително важната и незаменима от никоя друга институция роля за осъществяване на стратегическото прогнозиране, програмиране и планиране на отрасловото реструктуриране, на основните

насоки на развитие, екологичното регулиране, технологичното и производственото стимулиране и т.н.

Незабавно ще се спре всякаква приватизация, била тя касова, масова или друга, на общонародната собственост, тъй като независимо от различията във формата, те водят до един и същ резултат – формиране на компрадорска олигархия. Ще бъде спряно съзнателното разпиляване и наглото разграбване на общонародното богатство, мотивирано с лъжите за неефективността на общонародните предприятия в сравнение с едрата частна собственост. Партията ще работи и за създаване на законодателна база, забраняваща продажбата на общонародната собственост, без оглед смяната на правителствата.

В условията на народно-демократична власт ПБК ще работи за реалното обобществяване на ключовите отрасли на икономиката, а именно: енергетиката, транспорта, комуникациите, военно-промишления комплекс, предприятията на металургията и голямата химия и др. Форма на тази социализация на производствената собственост ще бъде създаването на верига от национални структуроопределящи предприятия.

Изключително важен е проблемът за подsigуряване на средства за възраждане на българската икономика. ПБК ще разработи мероприятия за:

- реорганизация и стабилизация на финансовата система;
- прекратяване изтичането на капитали и финансови средства от страната;
- стимулиране на привличането, регулиране и контрол на чужди и вътрешни инвестиции;
- въвеждане на данъчна система, поощряваща натрупването на капитали за производствени цели и за обновяване на оборудването и технологиите;
- изграждане на преференциални данъчни и митнически тарифи и не-тарифни регулатори поощряващи в максимална степен вноса на суровини и износа на готови продукти, особено такива с висока степен на добавена стойност;
- прекратяване на подчинените договорни отношения с международните финансови организации, провеждащи политиката на глобализма в нашата страна;
- подобряване на отношенията със страните от третия свят с цел възвръщането на България на традиционни и създаване на нови пазари и получаване на дължимите ни вземания.

Всичко това ще осигури на страната ни възстановяването на нейната финансова независимост.

Особено внимание партията ще обърне на развитието на селското стопанство чрез държавна подкрепа за уедряването му в сдружения, за кооперирането и комасацията, както и чрез целенасочено подпомагане на селскостопанското производство с помощта на финансови механизми – данъци, мита, безлихвени кредити, външнотърговски режим, финансиране на селскостопанската наука и пр.

Партията ще премахне създадените от неолибералния модел условия при които се развихри престъпността и корупцията.

Комунистите ще осъществят цялостна управленска революция в българската икономика; ще премахнат системата на статусно-диференцираната уравниловка, при която се плаща не за свършена работа, а за работно място; ще формират национално движение за повишаване на производителността, усъвършенстване на качеството и снижаване на себестойността.

Изпълнението на оздравителните мерки няма да бъде възможно ако не бъде извършена промяна във външно-политическата ориентация на страната ни и произтичащата от нея смяна на външно-икономическите приоритети, осигуряващи не едностранно заробване, а равноправни, взаимноизгодни отношения с всички страни.

III. Възраждането на социализма – наша стратегическа цел

1. Народното стопанство.

Тенденциите, определящи характера на съвременния капитализъм поставят нови изисквания към разбирането за социализма като обществено–икономически строй. Сегашното състояние на обществото показва , че само един нов възроден социализъм може да пресече пагубните за човечеството явления, присъщи на съвременния капитализъм.

Но възраждането на социализма не означава механично повторение на онзи, който вече съществуваше у нас. Той изигра своята голяма роля за модернизацията на страната и за изпълнението на задачите, които тогавашната епоха постави пред българския народ.

За да бъде жизнен и привлекателен ,възроденият социализъм трябва да отхвърли недостатъците на стария, да вземе положителното от него и да осигури ново развитие, съобразно условията на днешния свят.

Възраждането на социализма означава преди всичко реализирането на основните принципи, които го характеризират като обществено политическа формация, която закономерно се ражда от капитализма и представлява неговото преодоляване.

Икономическата основа на възродения социализъм ще бъде общонародната форма на собственост.

Възроденият социализъм е прогресивен обществен строй, при който:

- Властта произтича от народа, принадлежи на народа и служи на народа;
- Развитието на производителните сили и производствените отношения ще достигне по-висока, отколкото при капитализма, социална ефективност на производството и на производителността на труда;
- Общественополезния труд е единствен източник на благосъстоянието на всеки човек ;
- Ще бъде ликвидирана експлоатацията на човек от човека ;
- Ще бъде осигурено икономическото, социално и политическо равноправие на всички членове на обществото ;
- Ще бъде достигната най-висока степен на социална еднородност на обществото, при изключване на каквато и да е уравниловка. Социалното равенство означава равни възможности за труд и творческа реализация на всеки един член на обществото, означава осигуряването на равни обществени условия за образование, за професионална подготовка на всички граждани на България, за хармонично развитие на всяка личност;
- Ще се утвърди принципът за разпределение според труда;
- Ще се осигурят достойни условия за живот на всеки човек.

Социалната еднородност на обществото е основата на новия обществен строй, върху която ще се развият различията, индивидуалността и общественото състезание между хората.

В икономиката на страната:

Развитието на реалната икономика е основата върху която ще се извърши възраждането на социализма. Стратегическата цел на комунистическата партия и народно-демократичната власт в областта на икономиката ще бъде формирането на многоотраслов, конкурентноспособен, високотехнологичен индустриално-аграрен комплекс. Той трябва да осигури стабилното развитие на страната и нейната икономическа независимост и перспективно участие в международното разделение на труда.

Основните задачи, които си поставят комунистите в стопанския сектор ще бъдат::

- оптимално изменение на отрасловата структура на промишлеността и селскостопанското производство;
- издигане на националната икономика на ново научно-техническо и организационно равнище;
- осигуряване на висока производителност на труда;
- оптимизация на управлението на националния стопански комплекс на всички нива.

При осъществяването на стопанските задачи в условията на възродения социализъм трябва да се възстанови ролята на планирането, като главен регулиращ фактор на икономическото развитие. Чрез съчетаване предимствата на планирането с новата организация на функционирането на единния национален стопански комплекс ще се постигне:

- ускорено социално-икономическо развитие на страната;
- сигурност при осъществяване на прогресивни стопански решения.

Основна цел в условията на общонародната форма на собственост ще бъде създаването на условия за преминаване към самоуправляващи се общности на трудещите се в различните сфери на народното стопанство.

2 . Социална сфера:

Реализирането на оздравителните стопански мерки ще осигурят пълна трудова заетост на населението. Пропагандното твърдение на буржоазните апологети, че безработицата създавала благоприятни условия за повишаване на трудовата дисциплина, се оказва един от многото митове на либерализма.

При тези условия комунистите ще работят за пълното възстановяване на отнетите от народа социални придобивки. Ще бъдат отново въведени напълно безплатното образование и здравеопазване. На всички, които желаят да се учат ще бъдат създадени най-благоприятни възможности за това.

На пенсионерите ще бъде осигурен достоен живот и достатъчни материални средства за спокойни старини. Пенсионните фондове ще бъдат изцяло одържавени без да съставляват част от бюджета на страната. Ще се приложат всички усилия за насърчаване на раждаемостта и демографското стабилизиране на българския народ.

В перспектива ще се осигури качествено ново равнище на народното благосъстояние, ще се създадат условия за ново качество на живота на основата на принципа на социалната справедливост..

3. Политическа система на социалистическото общество.

Демокрацията в класовото общество винаги има класов характер. В периода на същинското социалистическо развитие властта на трудещите се, при запазване на класовия и характер до пълно народовластие, по форма ще бъде най-широка народна демокрация.. За нас – комунистите демокрацията не е самоцел, а средство за динамично и ефективно функциониране на социалистическата социално-икономическа система. Ще нараства ролята на трудовите хора при вземане на важни за цялото общество управленски решения., като законодателно се осигури постоянен контрол на народа върху избраните лица, включващ и възможността за предсрочно прекратяване на техния мандат.

Комунистите са за демократично по форма и социалистическо по съдържание самоуправление на целия народ, което предполага реално и постоянно участие на гражданите в структурите на държавното управление и обществото. Ще се въведе мажоритарна система за избиране на народните представители. Ще се премахне

президентската институция като анахронична и чужда на българския политически живот. Ще се въведе отново изборността на съдиите и съдебните заседатели. Ще се премахне имунитета на магистратите и ще се предвидят най-строги наказания за корумпираните представители на съдебната власт.

Особено внимание ще се отдели на разширяването на местното самоуправление. Носител на властта на народа ще бъдат съветите, съобразно териториалното разделение на страната, като тяхните членове ще бъдат избирани мажоритарно. Кметовете на населените места ще се избират от съветите и ще носят пълна отговорност пред тях за своята дейност.

Ще бъде разработен механизъм за текущ обществен контрол върху всички власти.

Особено място ще бъде отделено на най-демократичната процедура за вземане на жизнено важни за обществото решения – всенародното допитване.

4. Духовната сфера.

Реставрацията на капитализма в България бе съпроводена с истински погром срещу национално-демократичните и социалистическите културни традиции на нашия народ. Новата буржоазия се стреми да смени културните пластове, да осигури господството на консервативните и космополитични тенденции в националната култура.

Отказът от демократичните културни традиции на народа през периода на реставрацията постави пред смъртна опасност миналото, настоящето и бъдещето на самобитната българска култура. Насилственото реанимиране на консервативните тенденции се съпътствува от подчертана едностранчивост, просмукана от безпринципна защита на капитализма, грубо отричане на демократичните и социалистически национални културни традиции. Насаждането на буржоазната субкултура с нейната псевдоелитарност, доведе до упадък на обществения естетичен вкус, лицемерна религиозност, мистика и порнография. Системно бяха разрушени държавните и обществени културни институции, цялата структура на националната култура, която успешно се развиваше през втората половина на XX век.

За нас, комунистите – образованието, науката и изкуството са основни съставни части на културата и имат огромно значение за развитието на социалистическото общество. Всяка една от тях има както присъща само на нея характеристика, така и общи, най-вече национални черти и традиции, за които непрестанно трябва да се държи сметка. Тях трябва да ги има, за да ни има и нас – българите. И само чрез тях можем равноправно да общуваме с другите народи по света.

Ние, българските комунисти, извеждаме като приоритет на българската художествена култура запазването и развитието на народностните демократични и социалистически традиции в изкуството, превръщането им в постоянен обект на внимание от страна на социалистическата власт, намиране на истинското място на художествените и културни ценности с висока национална стойност

5. Национална сигурност.

Основата на националната сигурност на страната ще бъде последователната политика на неприсъединяване към каквито и да е военни блокове. За нейното провеждане ще бъдат нужни модерни, съвременни организирани и боеспособни въоръжени сили. Армията ще бъде наборна и освен отбранителните си задачи ще изпълнява ролята на възпитател в дух на патриотизъм и обществена солидарност.

Външната политика на България ще бъде открита за сътрудничество с всички държави, които уважават нейния суверенитет и неутралитет. Особено внимание ще се обръща на сътрудничеството със страните от Балканския полуостров.

Приоритетно място ще заемат отношенията с Русия, с която имаме многовековни културни, икономически и политически връзки.

Ще продължи най-активното сътрудничество на България със славянските страни и страните, в които живее компактно и многобройно българско малцинство.

Днес, в условията на империалистическата глобализация на световните политически, икономически и социални процеси българските комунисти твърдо ще отстояват националната политическа и икономическа независимост на Родината ни. Срещу империалистическия глобализъм ние ще противопоставим интернационалното сътрудничество на свободолюбивите и миролюбиви народи, за установяването на мирен, социално справедлив, технологически развит и екологически устойчив свят.

ПАРТИЯТА

Партията на българските комунисти е партия на хората на наемния физически и умствен труд от града и селото – пролетариата, който освен традиционните си отряди – работническата класа и аграрния пролетариат, обхваща в съвременните условия и хората на интелектуалния наеман труд – научно-техническата интелигенция, творците на изкуството и културата.

ПБК е наследник на революционните традиции на Българската социал-демократическа партия (тесни социалисти), на Българската комунистическа партия / т.с./, на Българската работническа партия (комунисти) и е правоприемник на Българската комунистическа партия, съществувала до 1990 год. Патрон на Партията на българските комунисти е Георги Димитров – марксист-ленинец, виден деец на българското и международното работническо и комунистическо движение. ПБК защитава и развива идейно–теоретичното и революционно наследство и общественополезната и патриотична практика на Димитър Благоев – Дядото, Георги Кирков, Васил Коларов, Георги Димитров и стотиците други български комунисти отдали своите творчески сили, знания и живот за делото на социализма и комунизма.

ПБК е класова партия – а това означава партия на класовата борба. След промените от 10 ноември 1989 г. в нашето общество изкуствено бе наложено формирането на капиталистическа експлоататорска класа. Класовият мир в такова общество е илюзия. ПБК е против капитализма в България и целия свят. Тя се стреми към властта с единствената цел да я даде в ръцете на пролетариата като цяло – най- многобройната и най – прогресивната част от българския народ, на единствената класа, чиято власт означава народно-демократична власт. Крайната и цел е изграждането на безкласово комунистическо общество.

ПБК е национално отговорна партия. Като партия на трудовия народ тя защитава националните интереси на страната, нейната независимост и национален суверенитет. В своята национална политика тя се ръководи от следните принципни положения:

- България е еднонационална държава;
- Българската нация е духовно ядро на всички българи по света;
- В страната има различни етнически, религиозни и езикови групи, които имат равни права, защитавани от законите ѝ.
- Ние - комунистите признаваме върховенството на националната идея, което не противоречи на нашия дълбок интернационализъм.

ПБК е част от международното комунистическо движение. Тя е във всестранно сътрудничество с всички марксистко – ленински комунистически и работнически партии в света, учи се от тяхния опит и внася своя принос в световната съкровищница на теорията и практиката на марксизма – ленинизма.

ПБК подкрепя борбата за национално освобождение на всички подтиснати народи и етнически групи по света.

В идеологическо отношение дейността на ПБК се опира върху принципите на марксистко-ленинската философия за изграждането на не-експлоататорско социалистическо и комунистическо общество. По своята дълбока философска същност марксизмът – ленинизмът е творческо учение, което изисква да се съхрани всичко научно, непреходно и потвърдено от живото и да се прилага и развива съобразно новите условия на общественото развитие. В стратегически план целите на ПБК се степенуват както следва :

- В условията на установените вече капиталистически и обществени отношения в нашата страна партията ще се бори за възстановяване на отнетите социални права на трудовия народ и търсене отговорност от грабителите на народното имущество и връщане на заграбеното. Ще се бори за засилване на контролната роля на държавата в икономиката и за установяване на пълно народовластие.

- В по-близък план, след установяване на народно-демократична власт, страната ни неизбежно ще се развива в условията на преходния период към изграждане на не-експлоататорско общество;

- В по-далечен стратегически план, общественото развитие на нашата страна трябва да се движи към изграждане на завършено социалистическо общество, “основаващо се върху общо владение на средствата за производство”, а в още по-далечна перспектива към формиране на комунистическо общество на самоуправляващи се общности и колективи.

В организационно отношение ПБК се изгражда върху принципите на демократичния централизъм включващ подчинението на малцинството на решенията на мнозинството, мандатността, колективното решаване на въпросите, свободата на мнения при обсъждане на проблемите. Демократичния централизъм не допуска съществуването в партията на фракции.

ПБК е за обединяване на всички истински комунисти в една марксистко-ленинска партия на съвременна марксистко-ленинска идейна и политическа основа.

ПБК е за консолидиране на истински левите сили в България, за обединяване на всички антиимпериалистически, антиглобалистични, антинатовски национално отговорни сили на основата на общоприета програма.

ПБК е антитерористична партия. Класата, на която тя неизменно служи, е класа, която най-много страда от тероризма. Затова ПБК се бори неуморно и последователно против тероризма на отделни лица, групи и организации, против тероризма на буржоазната държава, против тероризма на международните монополи и международните буржоазни политически и военни съюзи.

ПБК се бори за спазването на правата на човека в България и целия свят. Комунистите са против гражданското, социалното, националното, етническото, религиозното и всякакво друго неравенство. Ние сме решително против расизма и ксенофобията. Хората се раждат като равни и трябва да живеят като равни, с равни права, свободи и задължения към обществото.

ПБК се отнася с уважение към традиционните религии в страната и ги разглежда като фактор за единството на нацията и за съхраняване на българската духовна и културна идентичност. Ние сме за отделяне на църквата от държавата, ненамеса на държавата във вътрешно-църковните канонически спорове и конфликти, за взаимна толерантност и съвместимост на исторически установилите се традиционни за България вероизповедания. Ние сме против всички чужди на българската духовност секти.

ПБК се бори за възстановяване на чистотата на българската природа, за екологична чистота на българските селища. България беше цветна градина и отново трябва да стане такава.

ПБК е против включването на България в каквито и да са военни блокове. Тя е за активен неутралитет, за взаимно изгодни добросъседски отношения с всички наши съседи, с всички страни в света.

Програмата на ПБК - това е програма за възраждане на страната, базираща се върху признаването на обективната закономерност на движението на човечеството към социализъм и комунизъм. А тя може да бъде реализирана само ако Партията на българските комунисти стане действително:

- Партия- авангард на хората на наемния труд, осъществяваща връзката на научния комунизъм с работническото движение, с борбата на трудещите се за унищожаване на всяка социална несправедливост, за всестранно развитие на всички членове на обществото;
- Партия, чиито членове възприемат интересите на общественото развитие, като свои с собствени и безкористно отдават силите си за каузата на трудещите се;
- Партия, овладяла диалектиката, развиваща и пропагандираща марксистко- ленинската идеология, не допускаща в своите редици авантюристи, анархо-примитивисти, ликвидатори, опортюнисти, догматици и ревизионисти;
- Партия, осигурила приемствеността на идеите си чрез привличане на младото поколение;
- Партия на комунистическото действие, на комунистическата инициатива и на съзнателната комунистическа дисциплина.

Най-висшата цел на нашата партия винаги е била истинската свобода и благоденствие на трудовите хора, а най-висша ценност - свободата на Родината. На тях, ние - българските комунисти служим повече от един век. На тях ще служим и в бъдеще.

ПРОГРАМАТА

на

***Партията на българските комунисти
(бивша БКП „Г. Димитров“) е приета
на Национална конференция състояла
се през месец Октомври 2002 г.***